

Weekklapper.

't Is geen rustig begin van het jaar. Er wordt veel gerucht gemaakt rond de Vlaamsche Hoogeschoolkwesitie. Wij willen er nu niet meer van zeggen dan dit : « Laat alle Vlamingen eendrachtig staan achter onze voormannen, die de wet in den Senaat zullen verdedigen ». Geen gevit, gekibbel, geredetwist onderling, maar alles vergeten, wat ons scheidt, om de rangen aaneen te sluiten tegen de Waalsch-Franskiljonsche koalitie, die vurig hoopt in den Senaat ons recht te verkorten.

Nieuwjaar is duchtig gevierd geworden, in spijt van den slechten tijd.

Nog wel, maar vroeger toch meer, werd de avond voor Nieuwjaarsdag thuis vroolijk gevierd. Men deed allerlei spelletjes en de meeste hadden een eigenaardig doel, namelijk de toekomst te voorspellen. 't Lag immers voor de hand, als men aan 't begin van een nieuw jaar stond, te vragen, wat het zou brengen. Men wilde de toekomst doordringen, een zwak van alle tijden... en nog. En ge zoudt verbaasd zijn, moest ge weten, hoeveel voorname lieden de goede klanten van waarzegsters zijn. Een dier spelletjes dan was « watte blazen ». Jonge lieden van beider geslacht zaten samen en pluisten boomwol uit. De vlokken werden op tafel gelegd en men ging aan 't blazen. Als de wol van een meisje op een jonkman vloog, wisten de anderen te verzekeren, dat die twee in het jaar aan 't verkeeren zouden gaan. Dat gaf dan aanleiding tot pret en plagerijen. Verloofden, die in het jaar zouden huwen, moesten ook hun geluk beproeven. Ze wierpen een noot in 't vuur. Brandde deze rustig... 't beteekende geluk. Spetterde ze, dat was ruzie, tegenslag en andere minder aangename dingen. Men bedacht niet, dat het al of niet spetteren veel afhing van de droogte der noot.

Nu, 'k heb toch nooit gehoord, dat een meisje haar jongen liet staan, of omgekeerd, omdat de noot spetterde.

Men goot ook lood en liet dit in koud water druppelen. Het lood stelde in allerlei grillige vormen. Uit die vormen voorspelde men de toekomst. Kreeg het lood de gedaante van een schaar, dan zou het meisje met een kleermaker trouwen ; was het een schoen, dan zou de uitverkorene een schoenmaker zijn, enz.

De Chineezzen vieren acht dagen Nieuwjaar. Nu zulke Chineezzen vindt men in Vlaanderen ook wel. Maar verstandige menschen zien we den 2den reeds aan 't werk, al moogt ge in Vlaanderen de gansche maand Januari uw kennissen « een goed zalig nieuwjaar » wenschen.

In het begin der maand Januari las men in de middeleeuwen aan de Schepenhuisen de gildeboeken voor. De arbeiders kwamen daarnaar luis-teren. Ze wilden hun rechten kennen. Dat waren de wevers en ververs, de volders, de kuipers, de leertouwers, al die stoere Vlamingen, welke van geen verdrukking wilden weten.

Wee als de franskiljons van hun tijd het probeerden hun rechten te verkorten ! Wee als de Walen het zouden gewaagd hebben bij hen baas te gaan spelen. Niet, dat deze ook al niet roerig waren toen. De Waal is met die ziekte geboren. Toen de menschen gemaakt werden en er daar een Vlaming, een Franschman, een Schot en andere stamvaders van natie's lagen, was er nog een beetje stof over. 'k Ga een Waal maken, zei de Schepper. En de Waal ontstond... Hij deed zijn oogen open, rekte zijn armen en beenen... en hij schopte bij die beweging tegen een Vlaming, en begon toen te spreken, want hij riep : Sacré... Laissez-moi tranquille (Laat me gerust).

En 't is nog zoo; hij schopt dikwijls naar ons, wil baas spelen in ons huishouden, maar roept tegelijkertijd : « Laat mij gerust ! »

Babbelen kunnen de Walen altijd goed, slacht van Jean-Baptiste Toutànous, van Luik. Die was eens genoodigd bij een Vlaamschen kennis te Schuiferskapelle. Zoo, het noenmaal werd opgediend. Men volgde daar nog de oude mode, dat wil zeggen een groote schotel met « erpels, worteltjes en vleesch » stond midden op de tafel en ieder at daaruit, met zijn vork natuurlijk. En Jean-Baptiste Toutànous, die al heel den morgen zitten klabetteren had, at gretig mee. « Ah, madam », zij hij tot de gastvrouw herhaaldelijk, « les carottes sont bonnes » (de wortels zijn goed), maar hij stekte al het vleesch uit den schotel. En zoo doen ze nog al veel. « Wij willen niet van deze of die Vlaamsche wet », roepen ze, « we wenschen broeders te blijven met de Vlamingen, en die wet zou ons kunnen verdeelen ». Dus moet alles blijven zooals het is en bijvoorbeeld een heel Vlaamsch dorp moet dansen zooals een Waalsch ontvanger schuifelt, moeten honderden ambtenaren in het Fransch werken, omdat hun Waalsche overheden geen Vlaamsch kennen.

Ja, van baas spelen en twisten gesproken. De kleine Peer Wante kwam thuis met een blauw oog.

— Peerke, wat is er gebeurd ? vroeg zijn moeder.

— O, die leelijke Broos Kinkels... hij heeft me een blauw oog geslagen, maar ik zal hem ook wel krijgen !

— Neen, neen, geen wraak, hernam moeder. Ge moet met alle jongens in vrede leven. Ge zult kwaad met goed vergelden. Hier, breng aan Broos Kinkels dit stuk appeltaart, en vraag om goede vrienden te zijn.

Peerke scheen dit voorstel toch veiliger te vinden dan wraak te nemen. Hij vertrok met de appeltaart, maar een kwartier later keerde hij terug met het tweede oog in blauwe kleur. En zijn neus bloedde daarbij...

— Peerke, wat is het nu ? vroeg moeder.

— O, Broos at eerst die appeltaart op, sloeg me dan weer en zei :

— Vooruit naar huis en haal wat anders, dat me goed smaakt !

Zoo gedragen zich de franskiljons ook. Geef hun wat toe, en ze schoppen nog meer naar u... Dat bleek in de Kamer.

— Wat ! nuilden ze tot de Vlamingen. Ge beweert, dat ge ons toegevingen doet met uw Fransche leergangen, ge zijt nog onverzoenlijker en

onverdraagzamer dan vroeger ! En een begon zelfs te schelden... Die « paltoquet » — Hymans — was zoo op zijn zenuwen, dat hij met Kerstdag en Nieuwjaar naar Cannes, in het Zuiden van zijn « douce France » van de ontsteltenis moest gaan uitrusten.

Maar we zouden over de Hoogeschoolkwestie zwijgen. We gaan nu naar Drie Koningen, nog een oud Vlaamsch feest, waarvan we de volgende week meer vertellen.

Ge moet maar kunnen.

Burgemeester. — Wel, gij onbeleefde Jan, gij neemt voor mij den hoed niet af.

Jan. — Burgemeester, ik zal het doen, als gij zoo lang dit varken vasthoudt.

Vraag.

Ongetrouwde vriendin. — Maar zeg mij eens, Clara, is een man werkelijk boos als hij thuis komt en het eten niet klaar vindt ?

Getrouwde vriendin. — Zeker, hij is bijna even boos als een vrouw is, iederen keer als het eten klaar is en haar man nog niet is thuis gekomen.

N^r 10.

Prijs 35 cent. — Abonn. per jaar 20,80 fr.

6 Januari 1923.

'T VLAAMSCH GEZIN

Geïllustreerd Weekblad

Redactie-Uitgave : Gebr. HANS, Contich.

Filips Van Artevelde

en andere verhalen

door A. HANS

